

טויב הקהילה

אויף אידיש

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הר"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב

המערבת

בלבבי משכן אבנה

אין מדרש ווערט דערציילט, אז עס איז געווען פינף זאכן וואס האבן געפעלט ביי דער צווייטער בית המקדש פון דאס וואס איז געווען ביי דער ערשטער בית המקדש, און עס ווערט דערציילט אין מדרש אז עס זענען געווען פינף זאכן וואס האבן געפעלט ביים צווייטן בית המקדש פון דאס וואס איז געווען אינעם ערשטן בית המקדש. און ווען דער צווייטער בית המקדש איז געבויט געווארן, האבן די יונגע כהנים, וועלכע האבן נישט זוכה געווען צו זען דעם ערשטן בית המקדש, געזינגען און געטאנצט מיט גרויס פרייד, אבער די עלטערע כהנים וועלכע האבן נאך געזען דעם ערשטן בית המקדש און האבן געדענקט די פינף זאכן וואס האבן געפעלט יעצט, האבן געוויינט און געשריגן מיט ביטערליכע יללות, און דער קול פון זייער געשריי און געוויינן איז געווען אזוי שטארק, אז מען האט נישט געהערט דער קול פון די געזאגט פון די יונגע כהנים אין זייער פרייד.

וויפיל ווייטאג און צער קומט ארויף אין אונזער הארץ ווען מען הערט די ווערטער. וואו האלטן מיר? האבן מיר צער אזוי ווי עס דארף צו זיין, אויף ביידע בתי מקדשות אינאיינעם? צו ווייטגן מיר אויף דעם וואס מיר האבן נישט קיין בית המקדש? צודען געדענקען מיר דעם בית המקדש בתפארתו און צודען באגרייפן מיר אפילו אין אונזער ארימען שכל דעם געוואלדיגן שארן דערמיט וואס מיר האבן עס נישט? מיר דארפן אבער וויסן און געדענקען אז דער חסרון איז זייער גרויס, אויף אזוי ווייט אז די הייליגע חז"ל האבן גוזר געווען אז עס זאל נישט זיין קיין מעסער אויפן טיש ווען מען בענטשט ברכת המזון, צוליב א מעשה שהיה וואס איז פארגעקומען נאכן חורבן בית המקדש, אז א איד האט געבענטשט ברכת המזון, און ווען ער איז אנגעקומען צו די ברכה "ובנה ירושלים" האט ער זיך דערמאנט פון די הייליגע שטאט ירושלים ווען עס איז געווען אויפגעבויט, און פון גרויס צער האט ער גענומען דעם מעסער און האט זיך גע'הרג'עט!! און וואס זאלן מיר שוין זאגן? מיר פארשטייען גארנישט, מיר געדענקען איבערהויפט נישט וואס איז דאס דער בית המקדש, און מיר ווייסן נישט וועלכע אור און קדושה איז געווען אינדערציט וואס דער בית המקדש איז געשטאנען, מיר זענען געגליכן צו א קינד וואס איז געבוירן געווארן צו זיינע עלטערן אינעם געפענגעניש, וואס טראצדעם וואס זיינע עלטערן זענען אלעמאל טרויעריג, איז ער שטענדיג צופרידן און שמייכלדיג, וויבאלד ער האט קיינמאל נישט געזען דער שיינן פון דער זון, און ער ווייסט בכלל נישט אז עס איז דא אינדרויסן א שיינער וועלט, און דעריבער מיינט ער אז דער מצב אין וועלכער ער געפינט זיך איז א גוטער מצב.

דער זאך וואס מיר קענען שוין אין דער רגע אנהייבן צו טון, און טאקע יעדער איינער פון אונז, איז אז מיר זאלן מקדיש זיין אונזער הארץ צו השי"ת, אזוי ווי עס שטייט אין ספר 'חרדים', 'בתוך לבי משכן אבנה ליוני', און אויב דאס הארץ איז א משכן, א וואוינונגס-ארט פאר די שכינה, איז זעלבסטפארשטענדליך אז עס קענען נישט זיין אין אים קיין מחשבות זרות און שלעכטע געדאנקען, וויבאלד דאס איז ממש אזוי ווי איינער וואס ברענגט אריין א צלם בהיכל! און אין אמת'ן אריין איז די גאולה צוזאמגעשטעלט פון אלע אידישע נשמות, און עס זענען געווען צדיקים וואס האבן געזאגט אז זיי האבן שוין געבויט זייער בית המקדש, דעריבער קען יעדער איינער זיכער בויען זיין טייל אינעם בית המקדש, און די התחלה איז מיטן בויען דעם אייגענעם פריוואטן משכן - ביי זיך אין הארץ.

(עפ"י טיב הנחמה)

טיב

הפרשה

זוי אזוי איז מען מבחין בין רע צו טוב

ותקרבון אלי כלכם

אין די פרשה מוסר'ט משה רבינו כלל ישראל פאר אלע עבירות וואס זיי האבן געטון אין די מדבר, די פערציג יאר. אין לויף פון די פסוקים גייט משה אריבער פון איין חטא און פגם צו די אנדערע, ביז ער קומט אן צו די פגם פון די מרגלים.

ווען ער קומט אן צו די פגם פון די מרגלים מוסר'ט משה רבינו כלל ישראל און זאגט "ותקרבון אלי כולכם ותאמרו נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ וישבו אתנו דבר את הדרך אשר נעלה בה ואת הערים אשר נבא אליהן".

משה רבינו מאַנט פון כלל ישראל פארוואס זיי האבן געזינדיגט מיט די מרגלים, אבער רש"י אויפ'ן ארט געבט אן א דערהער וואס באהאלט זיך אין די ווערטער פון דער פסוק און איבער די טענה וואס משה רבינו האט געהאט פאר'ן כלל ישראל.

אויף די ווערטער פון פסוק 'ותקרבון אלי כולכם' זאגט רש"י די פאלגענדע: ותקרבון אלי כולכם - בערבוביא, ולהלן הוא אומר: 'ותקרבון אלי כל ראשי שבטיכם וזקניכם ותאמרו הן הראנו וגו'', אותה קריבה היתה הוגנת. ילדים מכבדים את הזקנים ושלחום לפניהם, וזקנים מכבדים את הראשים ללכת לפניהם, אבל כאן - 'ותקרבון אלי כולכם', בערבוביא. ילדים דוחפין את הזקנים וזקנים דוחפין את הראשים.

ווען מען איז מדייק די ווערטער פון רש"י דערקענט זיך א שטארקע נקודה. מיר ווייסן אז די זינד פון די מרגלים איז א שווערע זינד, אבער רש"י באטאנט דא די חלק ווי אזוי די זינד איז צושטאנד געקומען, אז מען האט זיך געשטופט, אז יונגערע האבן געשטופט די עלטערע.

די התנהגות ביי די מרגלים ווערט צוגעשטעלט צו די התנהגות ביי אנדערע פעלער וואו דער צוגאנג איז געווען איידל און שיינ און מיט דרך ארץ.

לכאורה איז די ווערטער פון רש"י אביסל אומפארשטענדליך. מיר ווייסן דאך אז די חטא פון די מרגלים איז זייער הארב און אז הקב"ה האט בפירוש געזאגט פאר משה רבינו אז די חטא וועט זיין א מקום לטעות, ווי רש"י ברענגט אראפ אין פרשת שלח אז הקב"ה האט געזאגט פאר משה רבינו אז איך האב זיי געזאגט אז עס איז א גוטער לאנד און ווייל איר בעט צו שיקן מרגלים וועט איר זיך טועה זיין אין דעם.

דא זעט מען אז דער עצם שיקן מרגלים איז א הארבע זאך און דא זעט זיך אויס ווי דער עצם זאך איז נישט אזוי הארב, נאר דער וועג ווי אזוי זיי האבן זיך אויפגעפירט איז די חטא?

צו פארשטיין די סתירה לאמיר מקדים זיין מיט א באקאנטער ווארט פון דער הייליגער בעשט"ק אויף די גמרא אין מסכת שבת [דף עה ע"א] שוחט משום מאי מחייב? רב אמר משום

דברים

ד' אב תשפ"ו

ד' ציטן לויט אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומוצ"ש

הדרה"נ 7:10

מוצש"ק 8:26

ר"ת 9:02

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סו"ת א' 8:21

סו"ת ב' 9:13

סו"ת א' 9:49

סו"ת ב' 10:23

די ציטן לויט די זומער זייגער

קצו

שנה

מען קען הערן שמועס'ן און דרשות

פון מורנו ורבנו שליט"א - אין א עקסטערע נומער

אידיש: 073-2951321 לשה"ק: 073-2951320

טיב
הודעות

ד' אב תשפ"ו | פ' אב | חול המועד

טיב השגחה

מעשיות אויף השגחה פרטית געשריבן דורך ליינערס

געדאנקט הקב"ה אויף די חסדים - מגלה געווען אז אלעס איז לטובה

אסאך מאל דורכאויס דאס לעבן פון א איד טרעפן מיר זיך אין מצבים אז עס זעט אויס ווי זאכן גייען נישט אין דעם ריכטיגן וועג, אבער למעשה שטעלט זיך ארויס אז 'ממש' דאס איז געווען די גרעסטע טובה, וואס עס האט נאר געקענט זיין.

איך וויל דא מיטטיילן א 'פערזענליכע איבערלעבעניש' וואס איך האב געהאט און פון איר האט זיך ארויסגעשטעלט די נקודה, אז דווקא די נקודה וואס האט אויסגעזען צו זיין די שווערסטע נקודה, איז עווענטועל געווען די גרעסטע טובה פאר מיר.

די מעשה הייבט זיך אן מיט א ריזע וועלכער איך האב אונטערגענומען מיט מיין משפחה קיין אמעריקע צו ווילן דארט דער יום טוב פסח מיט מיין משפחה. נאכ'ן לאנדן אין אמעריקע האב איך ארויסגעדינגען א קאר וואס זאל באדינען מיר און מיין משפחה זייענדיג אין אמעריקע.

איין טאג, האלטנדיג אינמיטן דרייוון מיין קאר, איז א קאר אריינגעפארן אין מיר פון א צווייטן ריכטונג. מיין קאר האט געכאפט א פעסטער זעץ און מיין פרוי האט געליטן שווערע וואונדן פון די עקסידענט. בחסדי שמים בין איך און מיין קינדער ארויס אומגעשעדיגט פון די עקסידענט.

איבריג צו זאגן אז אויפ'ן ארט האט זיך אנגעהויבן א געווייבל. עס איז געקומען צו פליען פאליציאנטן, אמבולאנסן, מען האט אריינגעפירט מיין ווייב מיט די קינדער אין שפיטאל.

אין ברען פון די געשעעניש איז מיין קאפ נישט געווען דא. מיין פאקוס איז געווען אז מיין פרוי זאל איבערלעבן די געשעעניש און באקומען די באהאנדלונג וואס זי דארף, אבער ביז ווען מ'האט איר אוועקגעפירט, האב איך געזען ווי דער דרייווער וואס האט געמאכט די עקסידענט, א טונקלהויטיגער פארשוין, האט פארארבעט מעשים אנצולייגן די שולד, אז איך בין גאר דער וואס איז שולדיג אין די עקסידענט.

אין די קאר וואס ער איז געפארן, האט ער געהאט א חבר, אויך א טונקלהויטיגער פארשוין, יענער האט אים ארויסגעהלאפן און עדות געזאגט קעגן מיר, אז איך בין געפארן ווען עס איז געווען רוט און אדאנק דעם איז דער עקסידענט געשען.

די פאליציי האט פארשריבן דער רעפארט און איך האב ממשיך געווען רייזן אין שפיטאל און געדאוונט פאר הקב"ה אז מיין ווייב זאל זיך היילן פון די וואונדן.

ווען מיין פרוי'ס מצב האט זיך זיך סטאביליזירט, זי האט אנגעהויבן ווערן געזונט, האב איך זיך פארבינדן מיט אן אדוואקאט צו זען וואס מען קען דא טון, אז איך זאל קענען ארויסנעמען געלט פון די קעיס.

דער אדוואקאט האט אריינגעקוקט אין די קעיס. ער האט איבערגעקוקט די רעפארט וואס די פאליציי האט געמאכט איבער'ן קעיס. דארט איז געשטאנען אז לויט די עדות וואס די פאליציי האט גענומען אויפ'ן ארט בין איך שולדיג אין די עקסידענט.

דער געזעץ אין אמעריקע געט זייער ווייניג פארגיטיגונג געלט אויב מ'איז שולדיג אין דעם עקסידענט. די סומע איז געווען אזוי קליין אז דער אריינגעבן א קלאגע איז שוין געווען טייערער ווי די גאנצע געלט וואס כ'האב געקענט ארויסנעמען.

עס האט מיר פארדראסן, איך האב זיך געשפירט בא'עוולחט, אבער טראכטנדיג פון די ניסים וואס כ'האב געהאט און אויך אז מיין בני בית ערהוילט זיך ב"ה און אז זי איז צוריקגעווארן געזונט, האב איך געזאגט א 'כפרה' אויף די געלט און געדאנקט הקב"ה אויף די חסדים.

פון יענער טעלעפאן איז אריבער געצילטע טעג און כ'באקום א טעלעפאן רוף פון דער אדוואקאט. ער זאגט מיר אז מיין דורכפאל איז מיין מזל און דערציילט מיר אז דער דרייווער וואס האט געמאכט די עקסידענט האט געהאט א שוואכע אינשורענס פאליסי, אז אפילו אויב כ'וואלט מצליח געווען ארויסצונעמען פון איר עפעס וואלט עס געווען קליינגעלט, אבער אזוי ווי איך האב נישט אויסגענוצט זיין פאליסי איז געבליבן מיין פאליסי און איך האב יא געהאט א גרויסע פאליסי, פון מיר קען מען יא מאכן אסאך געלט.

עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז וואס עס האט אויסגעזען נישט גוט איז גאר געווען מיין טובה.

(ציריך צווייטער טאג, 1992)

צובע.

דער בעשטה"ק זי"ע טייטשט אויס די ווערטער פון די מדרש על פי מוסר זאגנדיג אז 'שוחט' גייט ארויף אויפ'ן יצר הרע. די גמרא זאגט אז ווען משיח וועט קומען וועט מען שעכטן די יצר הרע. לכאורה איז שווער פארוואס וועט מען אים שעכטן? ער האט דאך ממלא געווען זיין תפקיד. דער רבוב"ע האט אים געשטעלט צו איבעררעדן אידן אז זיי זאלן טון עבירות?

זאגט דער בעשטה"ק אז דאס פרעגט די גמרא, אז דער שוחט גייט ארויף אויפ'ן יצר הרע, און חז"ל פרעגן, פארוואס איז ער חייב? די תשובה פון רב איז משום צובע - דער יצר הרע איז חייב ווייל ער איז א פארבער. ער פארבט אפ די עבירה און מאכט פון איר א מצוה, און דאס איז שוין 'מער' ווי מ'האט געפארערט פון אים.

דער רבוב"ע האט געשטעלט דעם יצר הרע אז ער זאל איינרעדן א איד אז ער זאל טון אן עבירה, ער זאל זאגן פאר דער איד, גיי זיי עובר אן עבירה. דער יצר הרע האט אזוי געטון, אבער זעענדיג אז עס גייט אים נישט און אז כלל ישראל הערט אים נישט אויס, אז ער איז נישט מצליח מיט זיין ארבעט, ווייל וועלכער איד וויל דען טון אן עבירה? האט ער באשלאסן אז ער וועט זיך ארומשפילן מיט דעם איד און מאכן פון אן עבירה א מצוה. ער וועט נעמען א גרויסע עבירה און איבערצייען דעם איד אז וואס ער טוט איז גאר א מצוה, דער איד וועט זיך לאזן איבעררעדן און עובר זיין אויף איר. עס קומט אויס לויט דעם אז דער יצר הרע צעמישט דעם איד. פון 'מצוות' מאכט ער 'עבירות' און פון 'עבירות' מאכט ער 'מצוות' און אזוי כאפט ער אריין דעם איד אין זיין לאך.

לויט דעם שטעלט זיך די פראגע אז אויב דאס איז דער מצב וואספארא טענה קען מען האבן צו דעם איד? ער האט געמיינט אז ער טוט א מצוה ווען אין אמת'ן אריין האט ער געטון אן עבירה?

מ'זעט די בחינה אויך ביי די חטא המרגלים. ווען כלל ישראל האט געוואלט שיקן מרגלים האבן זיי נישט געוואוסט אז זיי טוען אן עבירה ווי דער מדרש זאגט עס קלאר דארט [מדרש תנאים] וז"ל המדרש: 'חכמים אומרים מדבר תורה באו עליו. אמרו לו: לא לימדתנו רבינו עבודה זרה שביטלנו עובדיה מותרת, אם נכנסין אנו סתם אין אנו יודיעין איז עבודה זרה שנעבדת ואיז עבודה זרה שביטלה, אלא צריכין אנו תיריין שיתורו לנו את הארץ לידע איזו נעבדת ותהי אסורה, איזו בטילה ותהי מותרת' עכ"ל.

אויב אזוי פון וואו זאל א איד וויסן מבחין צו זיין צווישן אן עבירה און א מצוה? פאר רש"י האט געבאדערט די קשיא, און ער האט אויך געגעבן די תשובה, אז עס איז דא א גוטער סימן צו דערקענען וואס איז א מצוה און וואס איז אן עבירה.

רש"י באטאנט אז בשעת ווען מ'טוט די עבירה דערקענט זיך נישט צי עס איז אן עבירה אדער א מצוה, אבער אין די הכנה צו די זאך זעט מען יא צי עס איז א מצוה אדער אן עבירה. אויף די זאך אליין זעט מען נישט, אבער אין דער צוגאנג צו די זאך זעט מען זייער גוט.

די צוגאנג צו א מצוה איז אידל און ערליך. דער מענטש איז רואיג און איינגעהאלטן אבער ווען עס קומט צו אן עבירה ווערט דער מענטש לָהוּט צו טון די עבירה. אינעווייניג אין אים הייבט אן די זאך קאכן אז ער קען זיך נישט באהערשן אויף איר. ווען א מענטש געפינט זיך אין אזא מצב, אז עס ברענט אין אים, זאל ער וויסן אז דאס איז א סימן אז די זאך איז אן עבירה.

די בחינה איז רש"י מרמז דא אין די פסוקים און זאגט אז דאס האט משה רבינו געזאגט פאר כלל ישראל. איר האט א גוטער אויסרייד אז איר האט איר נישט געוואוסט צי איר זענט עובר א מצוה אדער אן עבירה. דער יצר הרע האט אייך פֿאַרנאָרט אז שיקן מרגלים איז אן עבירה, אבער איר האט געקענט וויסן צי עס איז א מצוה אדער אן עבירה לויט דער מהלך פון הקרבה.

איר האט געדארפט באטראכטן גרינטליך די וועג פון די 'הקרבה' ווי אזוי עס איז געווען און לויט דעם וואלט איר געקענט זען וואס דער אמת איז און וואו די שקר ליגט, ווייל דאס איז דער בעסטער סימן וואס איר קענט נוצן צו דערגיין וואו איר שטייט.

זאל הקב"ה העלפן אז מ'זאל אלעמאל קענען זיין קלאר מיט זיך און וויסן מבדיל צו זיין צווישן א מצוה און אן עבירה און נזהר זיין נישט נכשל צו ווערן אין אן עבירה, און קענען מקרב זיין די גאולה השלימה במהרה בימינו אמן.

רב לך שבת? בעמק הבכא

"מקדש מלך עיר מלוכה, קומי צאי מתוך ההפכה
רב לך שבת בעמק הבכא והוא יחמול עליך חמלה"
(פיוט 'לכה דודי').

ארויסצוהאבן א שווערן שטיקל תוספות, פילט מען א געוואלדיגן פארגעניגן און א זיסן טעם! נאכמער ווי דער געשמאקער טעם פון א 'קאלטן גלאז ביר' נאכן טשאלנט!...

אכצן יאר נאך יענע דרשה, האט ער באגעגנט אין א בית המדרש אין ירושלים, אן עלטערער יונגערמאן, און אזוי רעדנדיג מיט אים, האט אים דער איד דערמאנט יענע דרשה וואס ער האט געהערט פון אים. און ער האט צוגעגעבן, אז פון דעמאלטס און ווייטער מאכט ער זיכער יעדן שבת צו טרינקען א קאלטן גלאז ביר נאכן טשאלנט...

מען דארף וויסן וואס מען נעמט ארויס פון יעדן דרשה...

הרב הגאון רבי יהודה צדקה זצוק"ל, דער ראש ישיבה פון "פורת יוסף", איז אמאל געפארן אין א טעקסי אום פרייטיג ערב שבת קודש, און אזוי פארנדיג הערט ער ווי דער דרייווער רעדט מיטן 'סדרן' [דיספעטשער] און יענער טראגט אים אן א נסיעה צום לופט-פעלד אום פרייטיג צונאכטס, ליל שבת קודש. דער דרייווער האט אנגענומען די נסיעה, נעמענדיג די איינצלהייטן, און ער האט באשטימט צו נעמען דערפאר די סומע פון זעקס הונדערט שקל.

ווען דער דרייווער האט געענדיגט רעדן, האט ער געזען ווי עס פליסן טרערן פון די אויגן פונעם רב! ער זיצט און וויינט...

וואס איז געשען? האט דער דרייווער געפרעגט, א דערשראקענער. אפשר פילט זיך דער רב נישט גוט?

ניין! האט דער רב געענטפערט. איך פיל זיך זייער גוט, ברוך השם, אבער וויאזוי קען איך צווען ווי א איד נעמט זיך אונטער צו מחלל שבת זיין בפרהסיא? דו האסט דאך יעצט אנגענומען א 'נסיעה' בעיצומה של שבת קודש!

דער געזיכט פונעם דרייווער האט זיך אראפגעלאזט פארשעמטערהייט. אזוי זענען דורכגעגאנגען עטליכע מינוטן פון שטילקייט און פארלעגנהייט. פלוצלונג האט זיך דער דרייווער אויפגעכאפט, און געפרעגט: דאס איז דאך ארבעט! איך בין נישט סתם קיין מחלל שבת... עס רעדט זיך דא פון ארבעט!

הערנדיג די ווערטער, האט זיך דער רב אנגערופן און געזאגט: און אויב וועט מען דיר צאלן די געלט וואס דו וואלטסט געדארפט פארדינען פון די נסיעה, ביסטו מסכים צו אפזאגן די נסיעה?

זיכער! האט דער דרייווער געענטפערט, ווערנדיג דערווייל אנגעווארעמט און אויפבאפנדיג די געוואלדיגע הארבקייט פון חילול שבת, און זעענדיג ווי דער רב זיצט און וויינט הערנדיג אז א איד האלט ביים פארשוועבן דעם הייליגן שבת!

גלייך אויפן פלאץ, האט דער רב ארויסגענומען פון זיין קעשענע, זעקס הונדערט שקלים אין קעש, און עס אריינגעלייגט אינעם האנט פונעם דרייווער.

דער דרייווער איז זייער באגייסטערט געווארן,

אזוי ווייטער.

אזוי האט ער געטון מדי שבת בשבתו, האלטנדיג דעם חשבון אז ער זאל אנקומען צו 'מאה ברכות', און דערמיט האט אונדז דער טאטע ז"ל אויסגעלערנט, וויפיל מסירות נפש א איד דארף האבן כדי צו מקיים זיין א הלכה פון דער שולחן ערוך!

איינער פון די גדולי הרבנים אין רוסלאנד, האט אמאל געדארפט גיין צווישן די הויפן פון די שרים אום שבת קודש, צוליב א וויכטיגע שתדלנות אין אן ענין וואס עס איז געווען אין דעם פיקוח נפש וואס מען האט נישט געקענט ווארטן לענגער. זיצנדיג אזוי ביי א ספעציעלן באגעגעניש אינעם הויז פון איינער פון די שרים, האט דער שר אים מציע געווען א ספעציעלן סארט ציגערעטל!

דער רב האט באדאנקט דעם שר פאר זיין פארשלאג, ער האט עס אבער העפליך אפגעשטופט, ערקלערנדיג אז ער רייכערט נישט!

אין אמת'ן אריין איז דער רב געווען זייער צוגעוואוינט צו רייכערן ציגערעטלעך, אבער פון ווען ער האט געענטפערט פארן שר אז ער רייכערט נישט, האט ער אויפאמאל אינגאנצן אויפגעהערט צו רייכערן, און ער האט מער קיינמאל נישט גערייכערט, עד סוף ימיו!

און ער האט געגעבן צו פארשטיין, אז דאס איז געווען דערפאר וואס ער האט געדארפט מקיים זיין זיינע ווערטער, און וויבאלד עס איז ארויסגעקומען פון זיין מויל די ווערטער אז ער רייכערט נישט, איז כאטש זיין עיקר כוונה איז געווען אפצושטופן דער ציגערעטל צוליב קדושת השבת, פונדעסטוועג וויל ער נישט פארשוועבן זיינע דיבורים, און וויבאלד עס איז אזוי ארויסגעקומען פון זיין מויל, וועט ער שטיין אין זיינע רייד [זע גליון "טיב הקהילה" פרשת מטות, אינעם זעלבן אפטיילונג].

הגאון הצדיק דער מגיד מושרים רבי בן ציון יאדלער זצוק"ל האט דערציילט, אז ער האט אמאל געלאזט הערן א חשוב'ע דרשה אין פארנט פון יונגע בחורי חמד, א לאנגע צייט איז ער געשטאנען אויפן פאדיום, און געשילדערט פאר זיי באריכות דעם געוואלדיגן זיסקייט פון די הייליגע תורה. צווישן זיינע ווערטער האט ער געזאגט, אז ווען מען איז זוכה

אינעם ספה"ק תפארת שלמה (לשבת חזון), שטייט ווי פאלגנד: "אז תרצה הארץ את שבתתיה וגו', בפרשת בחקתי (ויקרא כו, לד). הנראה לפרש כונת הכתוב, להורות גדל מעלת יום השבת בזמן הגלות, כשבא יום השבת יש שמחה לפני השי"ת ב"ה יותר מבזמן שבית המקדש היה קים. משום דבשבת קודש נעשה היחוד למעלה גם בזמן הגלות, כי הוא קביעא וקיימא. ובימי החול כבכול גם הקב"ה בגלות, על דרך (תהלים צא, טו) 'עמו אנכי בצרה'. אם כן כשבא יום שבת קודש יש לו להשי"ת שמחה גדולה, שנעשה היחוד ויצא מהגלות. אכל בזמן שבית המקדש היה קים היה היחוד נעשה גם בחול, אלא בשבת היה היחוד גדול במעלה יותר, אם כן לא היה שמחה להשי"ת כל כך."

"וזה פירוש 'אז' בזמן הגלות 'תרצה הארץ את שבתותיה', הם השוכתים המה לרצון לפני הקב"ה בשמחה גדולה."

"כמ"ש (בתפילת ש"ב) 'רב לך שבת בעמק הבכא', ימי המצרים בין י"ז בתמוז לתשעה באב המה 'עמק הבכא', ואז 'רב לך שבת', יום השבת קודש בימי המצרים הוא יותר גדול מכל ימות השנה, מפני שבמי החול גדול הצער, לכן בשבת קודש נתרבה השמחה למעלה, כמ"ש (שם) ביום השביעי נתעלה וישב על כסא כבודו. הגם שבני ישראל המה בצער, אכל להשי"ת אין לו בשב"ק שום צער כלל."

"נמצא העולה מזה, ללמוד שיהיה כל אחד ואחד מבני ישראל ביום השבת בשמחה, כי עקר הצער של בני אדם צריך להיות על גלות השכינה, שהיא בחול עמונו בגלות. אף בשב"ק שיש לשכינה הקדושה גם כן שמחה, ממילא אף אנו יש לנו לשמוח ביום שב"ק, כי בזה אנו גורמים למעלה שמחה יותר להשי"ת ב"ה אם אנו בשמחה" עד כאן לשונו הסהור. [און עז אויך אינעם ספה"ק שפתי צדיק לשבת חזון].

עס האט מיר דערציילט כבוד אבי מורי ורבי בעל מעדני השולחן זצוק"ל, איבער די געוואלדיגע מדה פון מסירות נפש פון דער הייליגער בריסקער רב, מרן הגרי"ז זצוק"ל, צו מקיים זיין מדי שבת בשבתו דער דין פון "מאה ברכות". אזוי ווי עס ווערט גע'פסק'נט אין שולחן ערוך אורח חיים (הל' שבת סי' ר"ץ סעיף א'), אז וויבאלד אין די תפילות פון שבת זענען דא נאר זיבן ברכות פעלט פונעם צאל פון די הונדערט ברכות, און מען זאל משלים זיין די צאל פון די ברכות דורכן מאכן מערערע ברכות, זע דארט אין שולחן ערוך און אין די מפרשים.

אום שבת קודש נאכמיטאג, איז דער בריסקער רב ארומגעגאנגען מיט א פונקטליכן חשבון פון די צאל ברכות וואס האט אים נאך געפעלט, און ער האט געהאלטן אין איין ציילן, יעצט גיי איך עסן א באנאנע און איך וועל טרינקען א גלאז טרינקען, און אזוי וועל איך האב נאך דריי ברכות - בורא פרי האדמה, שהכל, און בורא נפשות. און יעצט האב איך געמאכט די ברכה 'אשר יצר', און אזוי קומט אויס אז איך האב נאך א ברכה! און

פריער און שפעטער...
און ווירקליך האבן זיי אנגעהויבן צולייגן
פרייטיג ערב שבת, און אויך זונטיג, וואס
דעמאלטס האבן זיי אכטונג געגעבן אויף זייער
צונג, און האבן זיך געפירט אזוי ווי אום שבת
קודש, אן קיין שום ויכוחים און קריגערייען.
צוביסלעך, נאך א שטיק צייט, האבן זיך זייערע
קריגערייען פאמינערט... די געשרייען זענען
שטיל געווארן, און די מחלוקת'ן האבן זיך
אויפגעהערט. - אזוי איז אויסגעקומען אז שבת
קודש האט אוועקגעשטעלט דעם שלום בית
לאורך ימים ושנים טובות!

פי היא מקור הברכה!

נישט ארויפברענגען קיין שום
טעמע וואס האט נישט צו
מיט שבת קודש אדער צו די פרשה פון די וואך
א.ד.ג.

א דאנק די קבלה, האבן זיי זיך צוגעוואוינט
דורכאויס די יארן, אז עס איז דא איין טאג
אין וואך ווען עס איז דא א 'פריער אפשטעל'
(הפסקת אש).

אויב אזוי, האב איך זיך גלייך אנגערופן, זעען
מיר דאך קלאר, מדי שבת בשבתו, אז אויב
איר ווילט קענט איר דאך קלאר לעבן בשלום
אינאיינעם! אויב אזוי, לאמיר פראבירן צו
פארברייטערן די מנוחה פון שבת קודש, און
אויסציען דאס 'פריער אפשטעל' פאר נאך טעג

אבער ער האט נישט געקענט פארשטיין - דער
רב האט דאך גארנישט צו טון מיט יענע נסיעה,
אויב אזוי, פארוואס זאל ער באצאלן פאר א
נסיעה וואס ער איז נישט געפארן?

אבער דיין שבת איז מער וויכטיג פאר מיר ווי
די געלט! האט דער רב געענטפערט.

ווען דער טעקסי דרייווער האט געזען עד היכן
מגיעים הדברים, האט ער בשום אופן נישט
געוואלט נעמען די געלט פונעם רב, און ער
האט גלייך אריינגעקליגען די טעקסי קאמפאני
און ער האט אפגעזאגט די נסיעה. דערנאך
האט ער מיטן גאנצן הארץ געקושט די האנט
פונעם רב, און מיט גרויסע בכיות האט ער
געבעטן דעם רב אז ער זאל דאווענען פאר אים,
ווייל ער נעמט זיך אונטער פון היינט און
ווייטער אז ער וועט נישט מחלל שבת זיין
אויף קיין שום פאל!

עס איז נישט דורכגעגאנגען קיין
סאך צייט און דער מענטש האט זיך
צוריקגעקערט בתשובה שלמה, און ער
איז געווארן א תלמיד פונעם גרויסן רב
זצ"ל. זיין הויז איז פארוואנדלט געווארן
אין א הויז פון תורה און יראת שמים, און
אלע זיינע קינדער און אייניקלעך גייען
בדרך התורה והיראה, און ער האט זוכה
געווען צו זען דורות ישרים מבורכים,
זרע ברח"ה.

עס האט מיר דערציילט א באגלייבטער
מענטש, אז ער האט א ביזנעס וואס ער
פירט אן צוזאמען מיט זיין ווייב, אבער
זיי האבן נישט קיין גוטע באציאונגען
צווישן זיך אנבאלאנגט די ביזנעס... ביי
יעדער זאך טרעפן זיי זיך ווי זיי האבן
פארשידנארטיגע מיינונגען, סיי וועגן די
ביזנעס און סיי וועגן די שטוב, און אזוי
שטעלט זיך נישט אפ די מחלוקת און די
קריגערייען... אויסער אין איין טאג פונעם
וואך! דאס איז דאך שבת קודש!!!

אום שבת קודש, דערציילט דער איד,
זיצן מיר אלע במנוחה, נישטא קיין
קריגערייען און נישט קיין געשרייען. די
גאנצע משפחה ווארטן בכליון עינים
פארן הייליגן שבת, ווען די גאנצע שטוב
בארויגט זיך און גייט אן על מי מנוחות.

הערנדיג מיין וואונדער, וואו ווערן
דען פארשוואונדן אלע קריגערייען און
חילוקי דעות דורכאויס דעם טאג פון
שבת קודש?

האט דער מענטש געענטפערט: דאס
איז זייער פשוט, צוריק מיט אסאך יארן
האבן איך זיך אונטערגענומען אז אינעם
טאג פון שבת קודש, מקור הברכה, וועל
איך נישט רעדן קיין שום וואכעדיגע
רייד, נישט וועגן די געשעפטן און נישט
וועגן קיין אנדערע זאכן. מיין ווייב
ווייסט שוין אז אין דעם טאג קען מען מיר
נישט ציען מיט מיין צונג... און מען קען

כל המהאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה

טיב התיקון

ביאור משולב קל ונוח להבנה על 'תיקון חצות'
מיוסד על דברי המפרשים ומדרשי חז"ל

טיב הפנינים

אמרים בדרך הפשט והרמז על 'תיקון חצות'
להלחיב את האדם לעבודת הבורא

טיב המוסד

תוספת ביאורים הנלמדים מהפוסקים והקנות
לחפצים להעמיק בתיקון חצות

שיחות ומאמרים

בענין 'תיקון חצות' על דרך העבודה
השווה לכל נפש

תיקון שלש משמרות

ליקוט מאמרי הוזהר הק' על צער שכינתא בגלותא
עם 'טיב התיקון' ו'טיב הפנינים'

מאת הגה"צ המקובל

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב': 0733-22-76-09

מחשבים מוזמנים מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

ניתן להשיג גם בחנויות הספרים המובחרות

הפצה ראשית מרכז הספרים בתנועת חז"ל יצחק פרידמן 03-6194114

די ספעציעלע טעלעפאן ליניע צו באשטעלן די ספרים פון 'מכון טיב'

פון הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 קלינגט אריין באשטעלט דעליווערי פריי פון אפצאל - ביז צו אייער שטוב!

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך מוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף ליכוי הרבים. המעוניינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email: Sheldon@hpins.net Or | zeligk@gmail.com or text 718-249-7173